ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mauris scelerisque s. r. o., IČO 06427651**
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. 36584/24/5300-22443-712892, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 8. 2023, č. j. 3353336/23/3201-51522-801193, č. j. 3354671/23/3201-51522-801193 a č. j. 3354672/23/3201-51522-801193 ve

Shodu s prvopisem potvrzuje

věci daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období října, listopadu a prosince 2021.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že základem sporu mezi ním a žalovaným je to, zda byla v rámci daňového řízení dostatečně prokázána existence podvodu na DPH. Podle žalobce byla primárním a v podstatě jediným důvodem pro závěr o podvodu skutečnost, že proti jednatelce žalobce bylo v jiné kauze zahájeno trestní stíhání pro možnou účast na trestném činu zkrácení daně. Žalobce si záměrně zvolil funkční obchodní model odpovídající potřebám dané obchodní činnosti: žalobce byl agenturou práce, dodával bezpečnostní pracovníky například supermarketům. Dceřinné společnosti uzavíraly smlouvy s jednotlivými pracovníky. Podnikatelská struktura byla transparentní, neexistovala zde žádná fiktivní plnění. Podle žalobce není podstatné, zda byl účel jeho podnikatelské struktury motivován obcházením pracovněprávních předpisů, podstatné je pouze to, zda sledoval získání neoprávněné daňové výhody či nikoli. Žalobce v žalobě polemizoval s jednotlivými nestandardními okolnostmi, vymezenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného (k tomu viz níže u vypořádání námitek – pozn. soudu) se závěrem, že k žádnému podvodu na DPH nedošlo. Dále namítl, že žalovaný neprovedl důkaz svědeckou výpovědí advokáta JUDr. A. Š., jak žalobce navrhoval v odvolacím řízení. Podle žalobce byl tento výslech nutný k tomu, že svědek byl schopen potvrdit, co bylo ekonomickým účelem vytvořeného řetězce žalobce a jeho dceřinných společností.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně zopakoval stěžejní části odůvodnění napadeného rozhodnutí se závěrem, že správní orgány obou stupňů naplnily v daném případě dikci zákona. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že u žalobce byla v červenci 2022 zahájena daňová kontrola na DPH za říjen a listopad 2021 a v lednu 2023 ještě za prosinec 2021. Bylo zjištěno, že žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění (bezpečnostní služby) od svých dceřinných společností Scelerisque Alfa s. r. o., Scelerisque Beta s. r. o., Scelerisque Delta s. r. o., Scelerisque Gama s. r. o. a Scelerisque Ypsilon s. r. o. Správce daně dospěl k závěru, že žalobcem přijatá plnění byla zasažena podvodem na DPH, o kterém žalobce mohl a měl vědět. Žalobci byla doměřena DPH za kontrolovaná období a uložena povinnost uhradit penále. Žalobce se odvolal, řízení bylo doplněno, žalobce byl seznámen s doplněným odvolacím řízením, žalovaný vydal rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu.

6. Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dlouhodobě a konstantně zastává názor, že *„...žalobce tím, že do žaloby pouze „zkopíroval“ text podaného odvolání, aniž by výslovně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, značně snižuje svou šanci na úspěch, neboť jak správně krajský soud uvedl, soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti. V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní*

názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013–128)." V nyní přezkoumávané věci je zřejmé, že žalobce v žalobě takřka kopíruje odvolání z 10. 10. 2023, přičemž žalovaný se věci věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně, s konkrétní a přesvědčivou argumentací.

7. Pokud jde o nestandardní okolnosti, žalobce se v souvislosti s trestním stíháním své jednatelky dovolával presumpce neviny, s tím, že trestní řízení se nijak netýká přímo žalobce, a pokud se Ing. R. Č. ve svědecké výpovědi v daňovém odvolacím řízení doznal k páchání zkrácení daně, je nutné vztahovat to jen k jeho osobě. K tomu soud uvádí, že žalovaný v odst. 55-58 odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal, jakým způsobem společnost žalobce přímo a bezprostředně navázala na modely podvodného chování, do kterých se jednatelka žalobce zapojila v letech před rokem 2021 (včetně příbuzenských vazeb v rodině Č.). Také zdůraznil, že tato skutečnost nemá přímý vztah k jednání v nyní řešených obdobích, nicméně je podle žalovaného zcela legitimní očekávat, že daňový subjekt, pokud má zájem o poctivý obchod, přistoupí v následujících obdobích k takovým opatřením, aby eliminoval jakékoli riziko. Soud považuje argumentaci žalovaného za správnou, logickou a přiléhavou a připomíná, že se pohybujeme v rovině nestandardních okolností, kdy se nemusí jednat o skutečnosti nezákonné, ale takové, které ve svém souhrnu svědčí o tom, že daň nebyla odvedena nikoli v důsledku podnikatelského selhání, ale v důsledku podvodného jednání (viz odst. 21, 54 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

8. Pokud jde o nestandardní okolnosti ve vztahu k dceřinným společnostem, žalobce opakovaně uvedl, že šlo o záměrně zvolený obchodní model. K tomu soud uvádí, že žalovaný v odst. 59-60 odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal dobu a okolnosti vzniku dceřinných společností, poukázal na to, že (s jedinou výjimkou) neměly žádné zaměstnance, žádný majetek, netvořily žádnou přidanou hodnotu, neměly webové stránky – přitom najímaly jednotlivé pracovníky, od počátku neplatily DPH. Žalovaný dospěl k závěru, že ekonomická činnost na ně byla vykazována pouze formálně. Soud považuje argumentaci žalovaného za správnou, logickou a přiléhavou a – na rozdíl od žalobní námitky – za dostatečně konkrétní.

9. Na zjištění žalovaného, že dceřinné společnosti neplatily DPH již od března 2021, reagoval žalobce tak, že odkázal na tabulky ve zprávách o daňové kontrole (např. č. 20 a 21 na str. 26 zprávy za říjen a listopad 2021), s tím, že nejstarší nedoplatky, na které byly použity platby učiněné žalobcem v lednu 2022, byly nedoplatky až za červen 2021. Soud považuje tuto žalobcovu argumentaci za mimoběžnou, neboť ze zmíněné zprávy o kontrole jednoznačně vyplývá, že v tabulkách bylo zaznamenáno rozdělení následných úhrad, nešlo o přehled období, kdy nebylo placeno.

10. K možnosti zaplatit dluh na daních dceřinných společností žalobce uvedl, že mu neplatili jeho odběratelé v důsledku daňových a trestních řízení u nich probíhajících v roce 2021, a že část finančních prostředků pohltily zajišťovací příkazy vůči žalobci. Touto problematikou se žalovaný zabýval přehledně a velmi konkrétně v odst. 62-64 a dále v odst. 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud s jeho závěry souhlasí a pro stručnost na ně odkazuje. Pouze jako příklad zavádějícího žalobcova přístupu soud uvádí, že zmiňované

zajišťovací příkazy byly vydány až v září 2022 (což je soudu známo i z úřední činnosti ve věci sp. zn. 22 Af 8/2023), takže nemohly mít nic společného s ne/placením daně v roce 2021 ani s žalobcovou platbou v lednu 2022.

11. Pokud žalobce namítal, že na stejných principech je založena společnost WORKLIVE CZ s. r. o. a u ní nejsou žádné pochybnosti o řádném plnění daňových povinností, k tomu soud odkazuje na odst. 67-68 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl tuto společnost jako závěrečný „střípek skládačky“, a to v rámci časových souvislostí případu, neboť tato společnost a síť jejích dceřinných společností vznikla též již v prosinci 2020 a byla připravena nahradit žalobce.

12. Soud tedy shrnuje, že daňové orgány shromáždily a řádně zdůvodnily dostatek podstatných nestandardních okolností, z jejichž propojení je zřejmé, že k neodvedení daně a narušení daňové neutrality došlo z důvodu podvodu na DPH. Trestní stíhání jednatelky žalobce v jiné věci nebylo zdaleka jediným důvodem, na němž žalovaný založil své závěry. Soud nevylučuje, že dalším záměrem žalobce mohlo být obcházení pracovněprávních předpisů, nicméně zvolený obchodní model, a především konkrétní způsob jednání žalobce a dalších spřízněných osob (včetně výběrů hotovosti z účtu žalobce v obřích částkách během roku 2021 – viz odst. 65-66 odůvodnění, k němuž se žalobce v žalobě nijak nevyjádřil) svědčí jednoznačně ve prospěch závěrů žalovaného.

13. Pokud jde o žalobcův návrh na výslech JUDr. Š., z obsahu správních spisů vyplývá, že žalobce jej učinil v rámci vyjádření k seznámení se zjištěnými skutečnostmi (v odvolacím řízení, 6. 11. 2024), s tím, že podle žalobce viděl žalovaný smysl založení dceřinných společností pouze v úmyslu žalobce krátit daň. Žalovaný odmítl tento důkazní návrh jako irelevantní, když vyslovil, že smyslem dceřinných společností mohly být i jiné zájmy, mezi které spadá rovněž obcházení zákoníku práce, nicméně podstatnou skutečností je, že v rámci řetězce bylo detekováno narušení neutrality daně, dělo se tak za nestandardních skutečností a žalobce o tom věděl (srov. odst. 98 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Z výše uvedeného je podle soudu zřejmé, že žalovaný nespojoval smysl dceřinných společností jen s úmyslem žalobce krátit daň, připouštěl i jiné důvody, které však nebyly stěžejní pro danou věc. Za této situace má soud za to, že se žalovaný nevyslechnutím JUDr. Š. nedopustil žádné vady řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

14. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

15. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ostrava 4. března 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje